

Pest, aug. 20 (azaz 19) 1866.

K. 513/1183

Kedves Barátom!

Füvesről
Schwarzenbergből küldött utolsó leveledre csak most válaszolok. Rögtön nem a „Karcam, elvárandó hogy hara írték” zél. Aztán egyideig az Akadémia foglalta el, nem annyira időmet — mert az maradj elég, miután ^{ittthon} nem dolgozom semmit — mint gondjaimat. A fiúnak napok beálltával ezek is sügültak: újra olvasám leveled és habozni kezdek: írjak-e, vagy ne. Igazad van, mit is írhatni arra? Olvó bírtatás, &c. látom nem is semmit. De írhatok magunkról; írhouok azért, hogy tudjad, hogy irántatok mindig a régiek vagyunk és lehiünk minden köznépmény között.

A napokban minchiünk is erősen felijult sebienk egy fájdalomosan ideó látogatásra. Kegény Kálmánunk volt itt. Csak maga jött, nem mervén a kis lánye kitenni az utazás sanya, ruságimat, mert nem rég lábadt fel nagy betegségeből. Aztán, ha végkép nem hozhatja, jobb is így. Látmi, s újra

megválni tőle, még rosszabbul esnek. Ak már
kétségtelen, hogy Pestre nem hozhatjuk, tar,
tani. Kőm, pünkösöd óta, egy rossz kolgáló
nem kap, ha aranyat kardoz is tenyerén; vagy
ha egy akad, el kell csapni még az nap; mit
csinálna ez a beteges anyony, kit az egész
ház sulya egyedül, minden segítség nélkül
nyom - még a gyermekkel is. Ezt látja Kál,
már is, s bár ohajtani anya helyett a nagy,
anyát: a mostani helyzetet sürhetőbbnek tart,
ja. Talán, ha isten éltes (ha a már emle,
gesere cholera e dögjérből ki nem sűrő?)
megérjül még, hogy Skalontára költözve
némi neherünk mevelésében szegény kis ár,
vának. Ott szeretnék meghalni, edes ha,
rátom, s ő mellette temetkezni!

Látod, én még jobban bírom (talán), vagy
tűröm az életet, mint te: de hidd el, ez is
csak kínos vanaglás már. December óta az
sem vagyok, mi azelőtt: - semmi sem va,
gyol. Pedig volna még, a mi fölemeljen, vigaszt,
talán: hisz nem vesztettem mindent. Jó
fiamban annyi kárpótlás telheze szívem.
De az a kis koporsó mindig előttem van: a
mint döcxögös előtünk a gyász kosár. És any,

nyi szomorú jelenet az utolsó órákból. Talán,
ha csak hírből hallottam volna: nem lesz vala-
ram ily mély, kiirthatlan benyomást e vesztés
sereg. De mégis áldom istenemet, hogy
jelen lehettem.

Lacki már fixeréses hivatalnok. A földi
hitel-intézetnél (600 foros állomása van) azt
mondhatom, megelhet a maga keresményéből.
De szinte vesztegetek örülni, hogy exélt ért. Ité-
sen, a másik is !!!

Ném egész testi állapotja most rússke-
sőbb mint máskor. Így ösz fele rendle-
sen veszi magát: remélem, hogy most tar-
sósabb lesz. Sok dolga van - nem mekivaló
cselédi munka. Régen vádolja magát, hogy
a kedves Komáromi anyjának még sem va-
laszolt tavaszi levelére: de valóban, alig
volna rá fizikai ideje is. Most sem
frólítom fel hogy írjon: mert ezt a le-
velet nem akarom hogy lássa, és elfo-
morodjék. Majd csak lesz egy kis időt;
ha cselédje akad. Meg az is a baj jelen-
leg, hogy a Kálman itt léte nagyon felfri-
síté emlékeit: hadd felejtson egy kisre.

Künnidő elején mondogattuk egymásnak,
hogy salán jó lenne, legvalószínűsége, levándul,
ni Szalonsára. De csak haladt könnyival in,
kább most sejtessük, hogy Kálmán kándék,
szik feljött. Most már kikerülőleg elmarad. Ha
csak axokhoz meherment, kiker keresünk:
de irtószunk a formális vizitet öröndtől. Jobb
nekünk iszon.

Megtartod-e szeptemberi ígéréseidet?

Ez nem gúnyból irtam ide, hanem axon
ohajtás kifejezéseivel, vajha teherned! Barátom,
ax egyik orvos tudomány nem is egy pipa
dohányt. A ~~Móricz~~ leányát - kiutagulásban -
kivontentiaért a tavasszal, hogy vége; apja
fatura küldte: is most ax a hír róla, hogy
vigkedvű, kiver, egérseges mint a mák.
De s tova haza jó; látásból majd többet
irok felől. Axét pedig, mert gondolom be kell
neked e leányról a feleségem. Elment előt
igy volt - ugyabban! - mint te.

De bekárom e karlató irást, axkal,
hogy a jó isten mielőbb adja vissza élet,
kedved is. egérseged, kedves barátom, a
minél jobbat ax in jó komám auxomynak sem
kivánhatok, tudom. Isten veled, felesim!

igaz barátod
Arany János